

mu objasnio da patnje oživljavaju dušu. Ako nas duša boli, znači da je živa. Duševni bol je nepodnošljiv samo ako u čoveku nema ljubavi prema Bogu. Zato nas duševne patnje primoravaju da se vratimo Tvorcu.

– Ništa tako dobro ne pročišćava potomke kao duševne patnje – objasnio sam mu. – Neophodno je sačuvati ljubav, moliti se i prihvatiti patnju. Takođe, raditi na obnavljanju odnosa.

Međutim, posle nekog vremena saznao je da je njegova bivša našla drugog momka.

– Prva ljubav mora da bude nesrećna – tešili su ga prijatelji.
– Pljuni na nju i zaboravi je. Pronađi novu devojkicu.

Čini se da je sve potpuno logično i razborito. Ali na sledećoj konsultaciji sam video jezivu sliku – uništenje buduće dece i samouništenje. I opet sam mu objasnio kako treba da se ponaša:

– Bez obzira na to kako je postupila voljena osoba ili šta je uradila, to ne sme da utiče na ljubav. Zaljubljenost na početku zavisi od mnogo faktora: karaktera, spoljašnjeg izgleda, socijalnog statusa, okolnosti u kojima se čovek nalazi, te kako se druga osoba ponaša prema nama, itd. Ali ako se ljubav razbuktala, ona ne sme ni od čega da zavisi. Bog ne može da bude u zavisnom odnosu. Celina ne može da zavisi od jednog dela. Dokle god volimo, ne smemo gubiti nadu da ćemo se sresti s voljenom osobom. Možda će se nakon mesec, dva ili tri ona rastati od momka u koga se zaljubila. Možda će je on odbaciti. Nikada ne smemo stavljati krst na svoja osećanja, opravdavajući to nastalom situacijom. Možda vam je suđeno da se sretnete u sledećem životu a ova situacija je bila samo uvod.

Ako se ljubav stopi sa zadovoljstvima, ona umire. Stoga prave ljubavi ne može da bude bez bola. A onaj koji želi da pobjegne, da se sakrije od duševnih patnji, rizikuje da izgubi ljubav i da mu se duša okameni.

Zašto na svadbama u Rusiji mladencima viču: „Gorko!“? Zato što su se nekada mladenci prvi put poljubili tek na svadbi. Ta eksplozija zadovoljstva i radosti morala je da se uravnoteži bar verbalnim iskazivanjem gorčine; reč je o tradiciji intuitivne dijalektike. Reč ljubav (na ruskom: „любовь” – *prim. prev.*) se

sastoji iz dva sloga. „Lju“ predstavlja uživanje, zadovoljstvo, a „bov“ – bol i razaranje.

Nikada ne možemo zauvek da izbrisemo voljenu osobu iz sećanja. Sve dok postoje osećanja, ne smemo gubiti nadu na obnavljanje odnosa, ne smemo sedeti skrštenih ruku. Ljubav je energija, a energija neprestano zahteva nove oblike da bi se realizovala. Ljubav je sama po sebi sreća. Drugo je pitanje da li je ona uzvraćena ili neuzvraćena. Većina momaka i devojaka prolaze kroz fazu neuzvraćene ili neostvarene ljubavi. To je neophodno za formiranje duše; posredi je prisilna žrtva bez koje nema ljubavi i vere. Što je veći čovekov egoizam, veću patnju mu pričinjava neuzvraćena ljubav. Zato je stepen patnje kod neuzvraćene ljubavi – pokazatelj unutrašnjeg čovekovog egoizma, nesposobnosti da se žrtvuje, njegove sklonosti ka konzumerizmu. Da bismo bili srećni, potrebno je da oživimo svoju dušu.

Kako postupa zaljubljena osoba? Gubi apetit i gotovo ništa ne jede, što predstavlja podsvesnu želju da smanji zavisnost od nagona. Mladići su često zbunjeni: nekada su bez problema odlazili u postelju s bilo kojom devojkicom, a onda se zaljube i plaše se da devojkicu taknu prstom. Zašto se ovo dešava? Zato što ljubav otvara podsvest te stoga pogrešno ponašanje postaje samoubilačko. Voleti, a biti opsjednutost seksom znači uništiti dušu i potomstvo. Čini mi se da Francuzi imaju poslovicu koja kaže: ljubav se najlakše ubija u postelji. Često mladi ljudi ne osećaju one Više zakone koji štete njihovoj duši, pa prekidaju odnose, ne znajući da će im na obnavljanje biti potrebno više vremena i energije nego na uništenje.

Zaljubljena osoba nije u stanju da se podsmeva i govori prostakluke. Za nju se vrednost duše višestruko uvećava. Zaljubljena osoba s radošću daruje poklone, spremna je da se žrtvuje. U njoj se budi potreba da sve oko sebe učini srećnim, te postaje nežnija i poniznija kako prema voljenoj osobi tako i prema okruženju. Konačno, ljubav može da promeni njene navike, karakter i sudbinu. Stoga, što naše ponašanje više odiše zaljubljenošću, toliko više možemo oživeti svoju dušu i biti u stanju da promenimo sebe i svet oko sebe. A samim tim možemo obnoviti i pređašnje odnose.

Ranije sam pisao o fenomenu koji nauka nije u stanju da objasni. Na primer: žena koja ne može da ima decu prihvata se hraniteljske uloge, a zatim i sama počinje da rađa. Zašto? Zato što preuzima ulogu majke i počinje kroz nju da živi. Njena unutrašnja energija, pritisnuta uninijem, ljutnjama, pogrešnim ponašanjem i načinom života počinje da oživljava i da se oslobađa, te rađanje dece postaje za nju moguće. Ipak, deca koja se rode mogu biti neharmonična. Ali ako žena i pored toga sledi put promene i uvećava ljubav u duši, tada i duše ljudi koji je okružuju takođe postaju harmonične.

Ispravno ponašanje ima za cilj oživljavanje i razvoj duše i ono se izgrađuje kroz ljubav prema Tvorcu, poštovanje zapovesti, periodična suzdržavanja, umeće žrtvovanja i brige, zatim i pomoću veštine da budemo ne samo popustljivi, već i strogi u neophodnoj situaciji. Ako čovek prati božanski osećaj, s njim treba postupati blago, a ako se srozava na životinjski nivo, treba biti strog. Budući da ljubav predstavlja energiju, kreativnost i samorealizacija podržavaju taj uzvišeni osećaj. Onaj koji odstaje od svojih snova i potiskuje uzvišene želje neosetno ubija ljubav u duši. Onaj koji gubi veru i nadu, može da ostane bez ljubavi.

Priča Isusa Hrista o talentu, zakopanom u zemlju, pruža razumevanje toga koliko je opasno potiskivati ljubav, snove i želje. Onaj koji ne razvija svoje kapacitete davanja energije biće kažnjen „odozgo“. Odnosno, stići će ga problemi, oboleće i umreti. Zato je Hristos govorio: „*Tražite i naći ćete. Pokucajte i otvoriće vam se*“.

Čovek koji sumnja u svoje sposobnosti i koji ne veruje u sebe, odriče se ljubavi. Što je veći naš san, potrebno je više energije ljubavi da bi se ostvario. Kada je reč o snovima, nije najvažnije postizanje rezultata, već sopstveni razvoj, razotkrivanje svojih sposobnosti i sve veća potreba za ljubavlju da bi se oni ostvarili. Duša koja živi ljubavlju ne može da potone u uninije, jer je uninije odricanje od ljubavi, sumnja u sebe i svoje snove.

Često nas ljudi, koji se zateknu u teškoj situaciji, mole da im pomognemo. I veoma često je bilo kakva pomoć neefikasna.

Tajna je jednostavna. Kada je čovek spreman da se menja i žrtvuje, kada su mu molitve usmerene isključivo na cilj da se iskobelja iz opasne situacije, a zatim nastavlja da živi kao i ranije, na unutrašnjem planu kod njega sve stagnira, tj. ne dolazi do energetske promene. Naša podsvest besprekorno zna da su naše molitve, suze i obećanja prolazni i da nemamo nameru da se menjamo. I zato ona ne udaljava bolesti i nesreće koje su potrebne za pročišćenje duše. Ukoliko ste se našli u teškoj, pa čak i bezizlaznoj situaciji, potrebno je da zajedno sa situacijom napustite i sebe kakvi ste bili. Potrebno je da u trenutku postanete druga osoba – sa drugačijim navikama, drugačijim pogledom na život, drugačijom energijom. Tada će se pojaviti novi život, novi odnosi i nova sudbina.

Naučnici kažu da se svakih sedam godina ćelije u organizmu obnavljaju, zamenjuju novim, odnosno da čovekovo telo egzistira kroz cikluse. Svakih sedam do devet godina jedno telo se zamenjuje drugim, što je neophodno za naš dalji opstanak. Ali se pritom ne raspada čovekova ličnost jer duhovna struktura živi duže od fizičke. Iz tog razloga su hromozomi, pokidani usled dejstva radijacije, oživljavali i sjedinjavali se u uništenim ćelijama kada je iscelitelj delovao rukama na njih; ćelije su ponovo postajale sposobne za stvaranje potomstva.

Naša Viša ličnost je božanska, ona je ljubav. Što je intenzivnije osećamo, lakše nam je da promenimo svoje navike, misli i osećanja. Ako se ne odričemo ljubavi, tada je i u nesavršenoj, agresivnoj osobi moguće da se pojave novi kvaliteti. Ona može da postane osoba koja voli, koja je ponizna, brižna, energična, sklona praštanju. Potrebno je samo učiniti napor da ne izgubimo ljubav.

Ne osećam ljubav prema svom drugom (sadašnjem) mužu. Možda još volim prvog muža jer ga često sanjam. Prvi muž mi je bio vrlo strog čovek: mrzeo je moje roditelje, zabranjivao mi je da s njima kontaktiram; govorio je da mu je moja vera u Boga „odvratna“. Volela sam ga, otklanjala sve zamerke prema njemu te sam stoga dobro podnela rastanak pre dve i

po godine. Ni sada ne uništavam unutrašnju ljubav koju osećam prema njemu.

Moje pitanje glasi: da li bi bilo dobro da sa sadašnjim mužem imam dete? Ja to ne želim jer prema njemu ne osećam ljubav, ali uskoro ću napuniti 31 godinu. Takođe osećam krivicu jer u odnosu s mužem glumim – potrebno je da sve vreme razmišljam o tome kako bi postupala i govorila osoba koja voli, i da se svesno pretvaram iako osećam da je to lažno.

Ili možda ipak volim svog drugog muža, ali mi nije dato da to osetim? Naši odnosi su prijateljski.

Ako bih video samo tekst pisma, bez dijagnostikovanja rukopisa, rekao bih sledeće: izreka „Brak se zaključuje na nebesima“ – nije slučajna. Smisao ove fraze je da se duše ljudi susreću mnogo godina pre njihovog fizičkog susreta. Supružnici su, po pravilu, veoma slični. Istina, ova sličnost je indirektna: unutrašnje stanje jednog odgovara stanju drugog.

Mržnja prema ženinim roditeljima je potrebna mužu da bi uspostavio apsolutnu vlast nad voljenom osobom. Ako je nekome „odvratna“ vera u Boga, znači da su za njega moć, gordost i blagostanje mnogo važniji od ljubavi. Takođe se može pretpostaviti da vam je pojačana gordost. Osetićete ljubav prema onoj osobi koja će vam pročistiti dušu, odnosno koja će vam uniziti osećaj sopstvene važnosti, moći i statusa.

Voleli ste ga, i to vam je omogućavalo da se neprimetno menjate, da harmonizujete sebe. Ljubav i neupućivanje zamerki moraju biti od pomoći u postavljanju prioriteta. Šta znači promeniti se iznutra? To znači promeniti svoju dublju energiju koja je povezana sa sistemom prioriteta, tj. sa osnovnim ciljevima. Ako ljubav prema Bogu podsvesno postavite na prvo mesto, onda će vaša energija početi da se transformiše, a sa njom i vaš karakter i telo. Očigledno, vaše promene nisu bile dovoljne. Vaša navika da se klanjate voljenoj osobi, zaboravljajući na Boga, još uvek je prilično jaka.

Drugi muž se prema vama odnosi s toplinom zbog čega se mogućnost vaše promene time nehotično blokira. Mislim na prinudnu mogućnost. Dobrovoljno možemo da rešimo svaki

zadatak, ali dobrovoljna težnja ka Bogu mnogima nedostaje. Izgleda da s drugim mužem, budući za to postoje podesni i skladni uslovi, može na svet doći zdravo dete. Ali žena obično ne želi da ima decu ako oseti da će ona biti nesrećna. Priroda ne odobrava da se takva deca pojave na svet te stoga umanjuje ženinu želju. Dakle, dete spolja može biti zdravo, ali iznutra će biti veoma nesrećno.

Generalno gledano, zdrava deca se rađaju kada su supružnici prvenstveno prijatelji, a ne ljubavnici. Tada strast ne blokira ljubav. Stoga, bez dijagnostikovanja mogu reći da s drugim mužem imate daleko veće šanse da rodite zdravo dete. Pogotovo ako ništa ne zamerate svom prvom mužu.

A sada, nakon sprovedene dijagnostike rukopisa, mogu reći sledeće: u vašem polju je moguća smrt deteta. Odnosno, u polju su prisutne izuzetne nepogodnosti kada je reč o deci. Razlog je u tome što ste više puta poželeti smrt prvom mužu jer vam je unižavao gordost i blagostanje i ta agresivnost je sedam puta prevazilazila opasan nivo. Pritom, ona čuči duboko u vašoj podsvesti. Ta ogromna, podsvesna gordost, a samim tim i agresivnost prema muškarcima postojali su čak i pre poznanstva s prvim mužem. Odnosno, na unutrašnjem planu ste potpuno isti kao što je bio on. Vaša podsvest je još u detinjstvu mogla da alarmira na probleme – da ste nesposobni da podnosite bol, uniženje, gubitke, a osim toga ste uvek tražili krivce za svoje probleme, gajili ste loše misli, osuđivali druge i sebe, a bili ste i okrutni prema životinjama. Kada se ovo nije ispoljavalo u ponašanju, tad je bilo prisutno u osećanjima. Pritom, ta osećanja su starija od vas, tačnije od vašeg tela, preneli ste ih iz prošlog života, kada ste bili spremni da ubijete muža posredstvom koga su vam dolazili sudbinski problemi.

Vasiona je jedna u vremenu i prostoru i u njoj nema jednokratnih procesa. Svaki proces, modifikujući se, ponavlja se uvek iznova. Ako pogledamo na čovekovo telo, videćemo potpuno različita tela: u mladosti, odraslom dobu i starosti. Telo se ciklično obnavlja i neprestano transformiše u toj cikličnosti. Ali ono što nazivamo čovekovom ličnošću se ne menja. Povećava se životno iskustvo, razvijaju sposobnosti, nešto gubimo,

a nešto stičemo, ali primarna čovekova komponenta ostaje praktično nepromenjena. Prebivanje u fizičkom telu ne može biti jednokratno. Isto kao što su deca povezana s roditeljima i nasleđuju njihov karakter i emocije, kao što gresi roditelja padaju na decu, unuke i praunuke – isto tako se nepravilni čovekovi postupci koje je načinio u jednom životu prenose u njegovu sledeću inkarnaciju. Deca prvo na sebe uzimaju grehe roditelja, razboljevaju se i umiru, a zatim, nakon izvesnog vremena, roditelji postaju odgovorni za karakter, sudbinu i zdravlje dece. Posredstvom suptilne povezanosti, koja potvrđuje jedinstvo roditelja, dece i porodice, ljudi spoznaju jedinstvo Vasione. Konačno, niz inkarnacija duše namenjen je njenom razvoju, obogaćivanju, proširivanju do razmera Vasione i povratku u Tvorca.

Zašto ne osećate ljubav prema drugom mužu? Zato što je potrebno biti slobodan, zato što je potrebno prevazići ropsku zavisnost od tela, duha i duše da bismo mogli da volimo. Dakle, da bismo osetili ljubav potrebno je da prvo prinesemo žrtvu. Bez žrtve nema religije, ali nema ni ljubavi. Gordi osoba ne ume da se žrtvuje, a ako to i bude činila, najverovatnije će to činiti sa osećajem žaljenja i unutrašnjim nezadovoljstvom.

Odnos sa prvim mužem je za vas predstavljao svojevrstu žrtvu. Ali zašto onda niste uspeli da harmonizujete svoju dušu? Ovde vidim uobičajenu grešku koja je svojstvena mnogim ženama: one zamerke i nezadovoljstvo prema mužu manje-više uspešno prevaziđu, ali nezadovoljstvo sobom i situacijom – ne uspevaju nikako. Nezadovoljstvo sobom ubija ljubav jače od mržnje prema drugima. Zbog toga i ne osećate ljubav prema drugom mužu.

Kada se ženi dopada muškarac? Kad ona podsvesno oseti da s njim može da dobije skladno dete. Ljubav prema muškarcu je dokaz da na svet može da dođe strateški skladno dete. Šarm muškarca se krije u njegovoj sposobnosti da bude dobar otac.

Jedna glumica je promućurno primetila: „Na ženinom licu se jasno vidi da li ona puši, pije i psuje“. Unutrašnji poroci se pre ili kasnije pokažu na čovekovom spoljašnjem izgledu. Po-

nekad se to ispolji tek kod potomaka ili u sledećem životu. Danas se unutrašnja neharmoničnost i nedostatak ljubavi mnogo brže pokažu na spoljašnjem izgledu, zdravlju i sudbini.

Zamislite dve ženske osobe: jedna se udaje za bogatog muškarca, a druga – za muškarca kog voli. U čemu je razlika? Sa stanovišta suptilnih planova, ona se sastoji u sledećem: udati se za bogatog muškarca znači obezbediti svoju decu u sadašnjosti. To znači da deca mogu lepo da napreduju u školi, steknu obrazovanje, da će biti obučena i odevena, ali zato na unutrašnjem planu mogu biti slaba i prazna. Njima može da bude zatvorena budućnost, ali će zato imati situ sadašnjost. Udati se za osobu koju volimo je samo polovina sreće. Ljubav se prečesto pretvara u strast, a zatim u ljubomoru, ljutnju, uninije i mržnju. Ako žena bude uspela da prihvati bol i sačuva ljubav, roditelje potomstvo koje je osposobljeno za život i koje će opstati u budućnosti.

Kada je kralj David ugledao Vitsaveju, osetio je ljubav koja se razbuktala u jaku strast. Zbog te strasti, zbog kratkotrajnog izobilja, odnosno posedovanja lepe žene, počinio je zločin tako što je poslao u smrt njenog muža. Zbog toga su njegovi potomci bili osuđeni na izumiranje. Kada mu je sin-prvenac zaista preminuo, David je shvatio da ga je stigla kazna s Višeg plana. Počeo je da se moli, da se okreće Bogu i traži oprostaj. Ako bi se ponovo našao u toj situaciji, ne bi počinio sličan zločin. Budući da se David promenio i postao druga osoba, sledeće dete mu je preživelo. Nazvan je Solomon i bio je jedan od najpametnijih ljudi na zemlji. Njegov um je bio kruna neprestanih očevidih molitvi i nastojanja da pobedi svoju grešnost. Međutim, tamna strana se pojavila i u Solomonovoj duši. Kada se prepustio seksualnim užicima sa svojim mnogobrojnim suprugama, obuzelo ga je ludilo. Njegova duša se okrenula novim zločinima i da bi se spasila počeli su da mu se raspadaju um i telo.

U Jevanđelju se nalazi priča o dva sina. Jedan je spremno pristao da ispuni očevu molbu, ali je zaboravio da to učini. Drugi je odbio da ispuni molbu, ali je zatim ipak to učinio. Ko je od njih dvojice bliži Bogu? Svakako ne onaj koji je na rečima, već onaj koji je na delima ispunio očevu volju. Mnogi koji sebe

nazivaju vernicima takvi su samo na rečima. Oni krađu, osuđuju druge, zavide, upadaju u uninije, žale zbog prošlosti, nisu sposobni da se žrtvuju, ali istovremeno izvršavaju sve rituale, mole se i računaju na to da će ih Bog zaštititi i dati im bogatstvo. Svaka njihova molitva se pretvara u prosjačenje nekog boljitka. Međutim, prava molitva počinje od nevezanosti za blagostanje, od želje da se uznesemo nad svim vezanostima i od spremnosti da sve izgubimo.

Vi niste uspeli da kroz sebe promenite prvog muža. Pokušajte da prizovete u sećanje ceo svoj život i da iznova prođete kroz njega. Pokušajte da osetite da su vaše unutrašnje i njegovo spoljašnje stanje – bili identični.

Često čujemo da neko glasno izjavljuje kako ne veruje u Boga zato što površna i formalna vera dovodi do uništenja ljubavi u duši, a treba da bude – obrnuto. Nijedan razuman čovek na svetu ne može da kaže da je ljubav odvratno osećanje, da ga se odriče, da nikada ne želi da ga iskusi, te da mu se čak i pomen te reči gadi. Jer, Bog je ljubav. To bi značilo da ta osoba nije imala priliku da upozna pravu veru u Boga. Možda njeno dotadašnje iskustvo komunikacije s vernicima ili sveštenstvom nije govorilo u korist poslednjih. Uopšte uzev, tamo gde se radi o novcu i vlasti teško je govoriti o veri. Tamo gde su interesi tela i duha primarni, teško je govoriti o duševnoj čistoti.

Dakle, vratimo se vašem prvom mužu. Prođite iznova kroz ceo svoj život i prihvatite svako uniženje vaše sreće kao spaseenje koje vam je Bog dao da biste pročistili ljubav prema Njemu. Kroz pokajanje otklonite sve zamerke prema svom nesavršenom mužu. Odbacite sve trenutke kada ste bili nezadovoljni sobom i svojom sudbinom. Tražite oproštaj i za najmanji nedostatak ljubavi prema sebi. Promene u vašoj duši će otpočeti tek kada osetite da nijedna prethodna situacija u životu u vama više ne izaziva razočaranje, žaljenje ili ljutnju, već ljubav i sreću.

Možda će vas tad drugi muž uvrediti, i vi ćete ga zavoleti? A možda uopšte neće biti uvreda?

Poštovani Sergeju Nikolajeviču,

Hvala Vam puno za istraživanja koja obavljate!

Imam 21 godinu a u braku sam godinu dana. Veoma bih želela da se venčam u crkvi, ali moj muž nije na to spreman, tj. on je protiv toga.

Molim Vas da mi objasnite: na koji način se menja energija posle venčanja?

S poštovanjem.

P. S. Pročitala sam sve Vaše knjige. Pogledala sam više od 50 video-materijala.

Prvo ću vam citirati deo jednog interesantnog članka sa Interneta:

„Kockica čokolada neće uticati samo na broj farmerki koje nosite. Novo istraživanje, sprovedeno u Australiji, otkrilo je da hrana ostavlja dugotrajne posledice na naše gene.

Melburnški genetičari već dugo pokušavaju da razjasne na koji način funkcioniše tzv. ćelijska memorija. Otkrili su da će ćelija, nakon što dobije jednokratnu dozu šećera, nekoliko nedelja očuvati odgovarajući hemijski marker.

„Poznato nam je da kockica čokolade za doručak može ostaviti vrlo ozbiljne posledice koje mogu da traju čak i dve nedelje – rekao je profesor Sem El Osta, mlađi naučni saradnik Instituta za srce i dijabetes – „Bejker“. – Zbog hrane koju unosimo, ove promene mogu da utiču na prirodne metaboličke reakcije“.

Istraživanje se vršilo na tkivu ljudske aorte, a isti rezultati su dobijeni i prilikom eksperimenta na miševima.

Prema rečima dr El-Osta, istraživanje je otkrilo da ćelije mogu da pamte i reprodukuju posledice delovanja loše ishrane na organizam.

Takođe, istraživanje je prezentovalo nov pogled na probleme gojaznosti i dijabetesa: oni mogu da se prenose pokolenjima. Razlog se krije u epigenomu, koji čuva ćelijsku memoriju i prenosi se naslednim putem.

El-Osta je dodao da problem nije u genima koje deca nasleđuju od roditelja, već u epigenomu, u kome se talože efekti nepravilne ishrane“.

Na predavanjima sam govorio o tome da je osnovna komponenta bilo koje hrane informacija, potom – suptilna životna energija, a tek na kraju – vitamini, kalorije i dr. Citirao sam jogine koji već nekoliko hiljada godina uveravaju da nas sačinjava hrana koju jedemo. Molitva pre obroka nam omogućava da ograničimo, odnosno blokiramo negativnu energiju koja se nalazi u hrani. Štaviše, energija može da promeni sastav hrane i ublaži njenu štetnost. Savremena fizika razmatra materiju i supstancu kao strukturirani prostor, odnosno polje. Dakle, prauzrok i osnova svakog materijalnog objekta je struktura polja, a ona, sa svoje strane, vodi poreklo od informacione strukture. Molitva utiče na informacione strukture polja i u stanju je da promeni suptilnu energiju objekta. Na taj način je Isus Hristos pretvarao vodu u vino. Ovaj mehanizam se nalazi u osnovi teleportacije gde se duh pretvara u materiju.

Po svemu sudeći, običaj da se hrana nudi Bogu i da se obavlja molitva pre jela proširio se iz Indije u druge religije. Čelije ne pamte samo informaciju o namirnici koju smo uneli, već i raspoloženje u kome smo se nalazili dok smo konzumirali hranu. One pamte i naš odnos prema hrani koji je povezan s navikama i načinom života. Iz tog razloga su pohlepa za hranom i sklonost ka prejedanju takođe nasledni.

Bazični nosilac informacije nije fizička struktura, već struktura polja. To je potpuno logično jer je ona starija od fizičke strukture i nalazi se u njenoj osnovi. Naše bazične emocije, pogled na svet, odnos prema okruženju, blišnjima i prema sebi takođe se prenose kroz strukturu polja. Novorođenče u svojoj podsvesti već ima izgrađen odnos prema svetu, a sposobno je i da rešava konflikte, zna svoje primarne ciljeve, teži ka njima, zna koji su od njih prioritetni i dr. Sve emocije i postupke roditelja, koji su se dogodili pre njegovog rođenja, ono će iskoristiti i realizovati.

A sada se vratimo temi venčanja. Smisao braka sastoji se u zasnivanju porodice i rođenju dece. Svaki ritual, bila to svadba ili venčanje, simbolizuje početak novog života. Podsvest oslobađa ogroman paket energije namenjen adaptaciji, odnosno navikavanju na nove uslove. Zašto mladencima u ranijim epo-

hama nije bilo dozvoljeno da idu u krevet pre braka? Zato što bi osnovni smer tog oslobođenog energetskog toka ogromne snage tad bio samo naslada i seksualno zadovoljstvo. To bi se uskladištilo u podsvesti, i na taj način uticalo na porodične odnose. Energija koja treba da bude kanalisana na obezbeđivanje dece i njihove budućnosti, kao i na razvoj porodičnih odnosa – mehanički bi se odlivala u postelju. Iz tog razloga porodica može da bude nefunkcionalna, a deca – bolesna.

Ako su, pak, mladenci bili čedni, tada će se energija koju su sakupili realizovati posle venčanja. To znači da energija prvo mora da bude usmerena na porodicu, decu, a tek potom na seksualno zadovoljstvo. Ukoliko su se mladi venčali u crkvi, to znači da ljubav i bazična energija moraju prvo da budu upućeni Bogu, zatim porodici, rađanju dece, a tek potom usmereni na seksualno zadovoljstvo. To je uticalo da se u čovekovo podsvesti učvrsti sistem prioriteta. Viši cilj i više zadovoljstvo je ljubav prema Bogu. Na drugom mestu je ono što nazivamo srećom, a to je porodica, uzajamna briga, rođenje dece, realizacija ljubavi i briga o potomstvu. Odnosno, na prvo mesto je postavljena božanska sreća, na drugo mesto ljudska, a životinjska sreća je bila na trećem mestu. Nije nimalo slučajno što su se ljudi prvo venčavali, a tek potom priređivali svadbu. Podsvest jasno pamti najvažnije rituale u životu i zatim prenosi potomcima naš odnos prema njima.

Savremena naučno-paganska civilizacija je životinjsko načelo postavila na prvo mesto. Lekari savetuju mlađim osobama da prvo provere svoju seksualnu kompatibilnost – da žive zajedno šest meseci, a tek potom odluče da li će stupiti u brak. I, eto, mladi ljudi se međusobno usklađuju i usklađuju, a pritom im želja za zasnivanjem porodice iz nekog razloga sve više splasnjava. Procenat razvoda u razvijenim zemljama je već premašio 80%. Zašto baš u razvijenim? Zato što one, kada pominju razvoj, imaju u vidu samo nauku, odnosno telo i um. O tome da duša može da degradira ne govore ništa, zato što nauka ni danas ne zna šta je duša i da li ona postoji.

Zbog toga venčanje može da pomogne čoveku u stvaranju skladne porodice. Ali to je samo ritual, osnova. Nije najvažniji